

Dobozi Eszter

Képek és képzetek I.

Viszonyítva

*Ilyen volt nálunk is a téglajárda
az udvarunkon és az útjainkon,
mint itt a lábazat, macskánk, ha várta
kapunk szemöldökfáján ülve: itthon
legyünk végre, csak ezt nézte, ha látta
szundikálva. És ilyen mohos is volt.
Most már minden a voltakra vetítve
igaz. Ez a túlélőnek a kincse.*

Rajzok

*Miként a Nap valami törzsi régi
ábrán vagy gyerekkéz rajzolta képen,
számlap, melyen lassan léptetve méri
a percet parányi gép, s mint az érben,
dobol a vér, Napunk istene nézi
e kortalan áramlásnak a véges
végtelenét; bár e körforma itt csak
heges seb, ág, melyet emléke ringat.*

Csigaházak

*Ezt adta nekünk zengeni: a hármat,
az ötöt, a nyolcat. Eszméletünkbe
rejtve kései örömét a tárgyak
égi arányainak. Így épülnek
a testek, a házak. Milyen alázat
mondja ki bennünk homéri derűvel,
hogy ez így jó? Ilyen legyen a mérték!
Lábad előtt is, lásd, épp ez az érték.*

Vezeklő

*Milyen lesz résekbe húzódni vissza?
Milyen bepréslődni szűk helyekbe,
ahol tered olyan kicsinyke, mintha
tested betöltené: ne tudj semerre
moccanni sem. S a fal, mely úgy szorítja
parányi lényedet, hogy már lehetne
határaiddal egy. Járnai teremről
teremre: álmodod csupán vezeklőn.*

Aki érti...

*Mezítláb a vakondtúrásba lépni
milyen, érintését a porhanyóssá
vált földnek mutasd meg! Most, aki érti
e fohászt, csak őhozzá folyamodván
kérem: ahogyan egykoron a déli
naptól fölhevült homokpuszta hosszán
engedtél futnom, a talpam alá add
karcos szemcséit érezni e tájnak!*

Állandóság s a szűnő

*Fél zöldben, sárgában megannyi úszó
sziget, s mind parányi, alig tenyérnyi
folt a vízen. A felhőkbe kibúvó
Nap? A Magasságnak Ura, ki nézi
itt magát, mint tükörben? A lehulló
tárgyak alászállása ez? Kilépni
készülön a magát felszínre küzdő?
Pocsolyában állandóság. S a szűnő.*

Amarillisz

*Milyen volna belépni a kehelybe,
mint a méhek, bogarak? Araszolni
a viaszos szíromlevélen egyre
beljebb, majd föl a bibéig karomnyi
szálon. A ringó porzókon pihegve
megtelepedni. Nem törődve holmi
árnyalakokkal. A fényes fehérrel
betelni, s csak lenni végtelenében.*

Toll és kavicságy

*A könnyű s a nehéz. Az égieknek
rokona és a földé. Szállni föl-föl,
a napkorong körül szárnyalni rendben,
sugárrá válva, koronát s a köntöst
föladva rája, ki úr mind a teljes
világ fölött s a részletekben. Ő jön
felénk madár alakjában, fehérlőn,
vagy mint az angyal, áttűnően a fényből.*

Láthatatlan köldöksinór

*Közel megyek: csak keszekusza szálak.
Te vagy talán a cserszömörce bokra,
most kellő távolságba jutva látlak.
Ahogyan eltévelyedő, zokogva
nézek körül, téblábolok a tájban.
Ami volt, már minden annak a roncsa.
Láthatatlan köldöksinór kötöz még
bennünket össze, amint föl-föleszmélsz.*

Álom

*E konok körökből én most kilépek.
Nem tarthat vissza a bűvös erő sem.
Semmi sincs, mi húzna vissza, se ének,
se átok, se áldozat. Ha lelőnek,
az sem. Uszulhattok ebek! Szírének
ülhetnek vállamon. Belül is süvöltnek?
Majd elhajózom én a virradattal,
hol ringó gyümölcsrel a táj vigasztal.*